

Geistlicher Baustein Nr. 4

An Golgatha sollte jeden Tag gedacht werden!

Albanische Übersetzung :

Guri Frymor i Ndertimit Nr. 4

- GOLGATHA (KALVARI) DUHET TË KUJTOHET ÇDO DITË !-

Gjoni 19:30: "Jezusi... tha: U krye!"

Golgotha duhet të përkujtohet çdo ditë! Kemi dëgjuar kaq shumë për të, kemi lexuar shumë për të. Predikuesit kanë predikuar për të që nga fillimi i kohës. Këngëtarët kanë kënduar për të ndër shekuj. Profetët e kanë parashikuar atë katër mijë vjet përpara se të ndodhte (Psalmi 22:2-19; Isaia 50:6; 53:1-12), dhe profetët e sotëm tregojnë pas në kohë, duke e përkujtuar atë që ka ndodhur. Është një ditë kaq e rëndësishme!

Është një nga ditët më të rëndësishme nga të gjitha ditët që Perendia ka lejuar të agojnë mbi tokë.

Nëse kjo ditë është kaq e rëndësishme, një nga ditët më të mëdha, atëherë dëshirojmë të shqyrtojmë tre gjëra të ndryshme se çfarë ajo ditë ka nënkuptuar për ne. Mund të zgjidhnim qindra gjëra. Por unë kam zgjedhur tre gjëra të ndryshme dhe thelbësore që do të shqyrtojmë tani, se çfarë do të thotë ajo Golgotha për ne. Dhe unë lutem që ajo të gjykojë çdo mëkatar që ndodhet këtu, të përkulë çdo të shenjtë në gjunjë, t'i ngrejë besimin çdo të sëmuri te Perendis që të largohet i shëruar, të shpëtojë çdo mëkatar, të kthejë çdo të larguar dhe ai të turpërohet, dhe të gëzojë çdo të shenjtë dhe t'i japë forcë dhe shpresë të re.

E para dhe më e rëndësishmja që Golgotha nënkupton për ne dhe për botën është se ajo e zgjidhi çështjen e mëkatit një herë e përgjithmonë (1 Gjonit 3:9; 5:18). Njeriu u shpall fajtor për mëkatin dhe mëkati solli një ndëshkim që askush nuk mund ta paguante (Rom. 3:23-27). Dënimi ishte aq i madh, sa nuk kishte asnjë që mund ta paguante atë. Unë besoj me të vërtetë se Perendia e ka caktuar që dënimi të jetë aq i madh, sa asnjë njeri të mos mund ta paguante, që Ai vetë ta kryente atë (Isaia 53:4-5; Hebrenjve 2:14-16). Tani, dënimi i mëkatit ishte vdekja (Rom. 6:23). Dhe ne të gjithë u lindëm në mëkat, të formuar në padrejtësi, erdhëm në botë duke folur gënjeshtër (Isaia 64:6; Rom. 3:4; Psalmi 116:11). Prandaj nuk kishte asnjë prej nesh që të ishte i denjë. Nuk mundën të gjenin asnjë mbi tokë që të ishte i denjë (Zbulesa 5:1-5).

Mëkati nuk filloi mbi tokë. Mëkati filloi në qiell. Luciferi, djalli, për shkak të mosbindjes së tij ishte një genie e dënuar, para se të zbriste fare në tokë. Mëkati filloi në qiell, atje ku Perendia kishte vendosur engjëjt...

... ne te njëjten bazë mbi të cilën Ai i vendosi njerëzit. Pema e jetës dhe pema e njohjes, ku njeriu mund të bënte zgjedhjen e tij (Zanafilla 2:15-17). Dhe kur Luciferit iu dha privilegji të bënte zgjedhjen e tij, ai dëshiroi diçka më të mirë se sa ajo që kishte Perëndia. Kështu filloi e gjithë kjo çështje (Isaia 14:12-15; Ezekieli 28:11-17).

Së pari, duhet të hulumtojmë se çfarë nënkuptonte ajo ditë. Së dyti, duhet të shohim se çfarë ndikimi ka pasur ajo ditë për ne. Dhe së treti, dëshirojmë të shqyrtojmë se çfarë duhet të bëjmë për shkak të asaj dite – çfarë duhet të bëjmë.

Së pari, duhet të hedhim një vështrim, sepse është një ditë e madhe, dita më e madhe nga të gjitha. Çmimi për mëkatet është paguar. Fuqia e Satanit është thyer (Kolosianëve 2:13-15; Zanafilla 3:15). Dhe tani duam të shohim çfarë duhet të bëjmë për shkak të kësaj.

Kur Jezusi vdiq në Golgotë, Ai jo vetëm që pagoi çmimin për mëkatet tona, por gjithashtu pagoi çmimin dhe hapi një rrugë që ne të mund ta ndjekim Atë (Hebrenjve 10:19-23). Sepse ne, si Adami i rënë, jemi shpëtuar, ashtu siç udhëhiqej Adami i parë nga Fryma, Fryma që kishte kontroll mbi të gjithë natyrën... (1 Korintasve 15:45-50). Ne, njerëzit e dheut, jemi shpëtuar në ditën e Golgotës dhe tani mund ta ndjekim Atë.

Kjo është ajo që Golgota do të thotë për ty: Rruga e Shenjtë (Isaia 35:8) u hap atë ditë për ty. Kur Ai vdiq në Golgotë, Ai hapi një rrugë. Ai e dha frymën – Frymën e Shenjtë – dhe e dërgoi përsëri në tokë për ty dhe për mua, në mënyrë që të mund të jetojmë përmes saj (Luka 24:48-49).

Kjo është ajo që Golgota do të thotë për ne: ta ndjekim Atë. Së pari, shiko thellë në të! Shih se çfarë bëri për ne dhe pastaj, çfarë duhet të bëjmë për shkak të asaj dite. Çfarë duhet të bësh ti dhe unë? Ne themi: "Po, e vlerësoj këtë. Kjo është shumë e mirë." Por duhet ta pranojmë. Dhe të pranosh do të thotë të pranosh Atë vetë – Krishtin – në zemrën tonë (Gjoni 1:12-13; 17:3). Atëherë jemi të lirë nga mëkati! (Romakëve 8:1-2). Prandaj nuk ka më asnjë prangë mëkati që na lidh – sikur të mos kishim mëkatuar kurrë... (Romakëve 6:15-18; Galatasve 3:13).

Flijimi i përsosur na bëri të përsosur (Hebrenjve 10:10,14). Sepse Jezusi tha: "Jini pra të përsosur, ashtu si Ati juaj në qiell është i përsosur." (Mateu 5:48). Atëherë nuk mbetet më asgjë për të bërë, sepse jemi bërë të përsosur në praninë e Perëndisë.

Tani, këtu ne shpesh humbasim pozicionin tonë. Nëse nuk jemi të kujdesshëm, përpiqemi të shikojmë pas, drejt asaj që kemi qenë; dhe për aq kohë sa shikojmë pas, drejt asaj që kemi qenë, flijimi nuk ka më kuptim për ne. Oh, a nuk mund ta shihni, o kishë? Unë nuk do të përpiqesha për këtë detyrë, nuk mundem – dhe as ti nuk mundesh! Nuk ka asnjë arsye të përpiqesh vetë. Ti ke qenë i humbur që në fillim...

.....përderisa vazhdon të shikosh atë që ke bërë. Por mos shiko atë që ke bërë! Shiko atë që ndodhi atë ditë në Golgotë për ty!

Ajo ka paguar çmimin tënd (1 Pjetrit 1:18-20). Ajo e ka zgjidhur çështjen.

Mëkatet e tua, edhe pse janë të kuq si shkarlati, janë bërë të bardhë si dëbora; të kuq si purpuri, janë të bardhë si leshi (Isaia 1:18). Atëherë ti nuk ke mëkat. Ti je krejtësisht pa mëkat! Pa marrë parasysh se çfarë ke bërë apo çfarë bën, ti ende je pa mëkat. Përderisa e ke pranuar Jezus Krishtin si Shpëtimtarin tënd, mëkatet e tua janë falur. Çdo gjë që është falur, është shlyer dhe harruar (Jeremia 31:34b).

Çfarë ndodh pastaj? Sipas këtyre kushteve, Ai të jep Frymën e Tij, që ta ndjekësh dhe të veprosh si Ai, si dhe për të ndihmuar të tjerët që ta ndjekin.

Ai ishte Njeriu i vetëm, Njeriu i përsosur. Ai dha jetën e Tij dhe dha një shembull për ju.

Tani, çfarë duhet të bëjmë? E para gjë që dua të them është: Jezusi kurrë nuk jetoi për veten e Tij. Jeta e Tij u përdor për të tjerët. Kjo është jeta e përjetshme e përsosur! Nëse thua se shkon në kishë dhe bën mirë, kjo është në rregull. Por nëse jeton për veten tënde, ti nuk ke jetë të përjetshme. Jeta e përjetshme është të jetosh për të tjerët (2 Korintasve 5:14-15; Mateu 25:31-40).

Ai e dëshmoi këtë, kur erdhi si Qengji i Perëndisë (Gjoni 1:29). Ai jetoi dhe kishte jetë të përjetshme, sepse nuk jetoi për veten e Tij. Ai jetoi për të tjerët. Dhe ti merr jetë të përjetshme kur e pranon atë ditë, dhe pastaj nuk jeton më për veten tënde. Atëherë jeton për të tjerët (Romakëve 14:7-8).

Dikush më tha: “Si mund ta durosh që të gjithë flasin keq për ty?” Sepse ju nuk jetoni për veten tuaj. Ju jetoni për të tjerët, që të mund ta shpëtoni atë njeri (1 Gjoni 5:16). Ju jeni bërë bij. Dhe problemi është që kisha ka harruar që ata janë bij. Ju jeni bij! (Galatasve 4:6-7). Ju zëvendësoni Krishtin! (2 Korintasve 5:20). Ju jeni bij, prandaj nuk jetoni për veten tuaj. Jetoni për të tjerët!

“Po, mund të jetoj për këtë vëlla, sepse ai është me siguri njeri i mirë.” Jo, nuk është kjo. Jetoni për atë që ju urren! Jetoni për atë që do t’ju vriste po të mundte. Ashtu bënë edhe me Të. Ata e vranë Atë, dhe Ai vdiq që ata të mund të shpëtoheshin. Kjo është jetë e përjetshme! Nëse e pranoni këtë thellë brenda vetes, atëherë jeni drejtuar drejt qiellit. Sakrifikoni gjërat tuaja! Hiqni dorë prej tyre, siç dhuron delja leshin e saj. Shikoni drejt Golgotës!

Dhe vëreni, veprat më të mëdha ishin: të kesh fuqi në kishë, jo vetëm të shërosh të sëmurët me lutje, të dëbosh demonët me lutje, por të japësh jetë të përjetshme për besimtarët (Gjoni 14:12). Fryma e Shenjtë ka ardhur dhe është në duart e kishës.

..... për të dhënë jetë më tej. Oh, kjo është ajo që Golgota do të thotë!

Kur Bariu i madh u godit, profeti i madh i deleve, Ai tha: "U krye!" (Gjoni 19:30). Dhe në atë moment, kur ky Bari u godit, gjithçka mori fund. Mëkati u përfundua, nuk kishte më mëkat. Ata ishin të pastër, dënimi ishte paguar. Besimtarët, emrat e të cilëve ishin shkruar në Librin e Jetës, të paracaktuar përpara themelimit të botës, gjithçka mori fund pikërisht në atë minutë kur Jezusi tha: "U krye." Ai, Bariu i madh, kishte ardhur për delet e Tij (Gjoni 10:14-18). U krye. Dora e djathtë e Perëndisë u mor nga gjoksi i Tij dhe u godit. Pastaj, në Pashkë, Ai u kthye dhe e ngriti përsëri këtë dorë dhe e zgjati deri tek ti dhe unë, në formën e Fjalës së Tij, për të na shpenguar prapa në kopshtin origjinal, nga i cili mëkati na kishte larguar. Misteri i fshehur i zemrës së Tij të madhe u zbuluar nga një profet-bari. U zbuluar nga një bari, një profet-bari.

S'është çudi që malet atë ditë kërcyen dhe brohoritën. S'është çudi që dielli fshehu fytyrën dhe shpërtheu nga gëzimi (Mateu 27:45-53). S'është çudi që e gjithë natyra shpërtheu; era shkundte pemët derisa u përkulën, u gëzuan dhe kërcenjën. Ata panë profetin-bari në mal, që shpengoi çdo emër në Librin e Jetës. Dhe panë se edhe natyra e tyre u shpengua! Ata brohoritën dhe kërcenjën. Dhe bota u trondit nga një tërmet. Malet u copëtuan dhe shkëmbinjtë ranë, dhe dielli perëndoi. E gjitha kjo ndodhi, ashtu si në çdo takimi, kur Bariu të zbulohet ty, që gjithçka është kryer!

Kur Perëndia shikoi trupin... Fryma e kishte lënë Atë në kopshtin Gjetsemani. Ai duhej të vdiste si njeri (Gjoni 19:25-30). Mbani mend, miq, Ai nuk kishte nevojë ta bënte këtë. Ai ishte Perëndi! Perëndia vajosi këtë mish, i cili ishte mish njerëzor (Romakëve 8:3-4). Nëse Ai do të kishte shkuar atje si Perëndi, kurrë nuk do të kishte vdekur në atë mënyrë. Nuk mund të vrasësh Perëndinë. Por Ai nuk ishte i detyruar ta bënte këtë. Megjithatë mbani mend, Ai shkoi atje me ty brenda Vetvetes. Shihni, Perëndia ende nuk e kishte ndarë nusen nga dhëndri. Kështu, kur Perëndia shikoi trupin e Krishtit, Ai e pa si mashkull ashtu edhe femër. Të gjitha u shpenguan në një trup të vetëm. Shihni, ata janë një, të njëjtit, e njëjta Fjalë. E njëjta Fjalë, e folur nga dhëndri, flet për nusen!

Si mund të vijë nusja dhe të mos shprehë gjithçka që është premtuar prej Tij? Dhe si mund të vijë dhëndri dhe të mos jetë nusja? Por kur Ai ka bërë gjithçka, madje...

... duke e provuar këtë, duke u ringjallur vetë prej së vdekursh, a nuk duhet edhe Nusja të bëjë të njëjtën gjë? A nuk duhet ajo të jetë pikërisht ajo që Fjala ka thënë për të në këto ditë të fundit? A nuk duhet ajo të kthehet pas, te Malakia 3:19-24? A nuk duhet të shfaqet ashtu siç ishte në ditët e Sodomës? A nuk duhet që bota të jetë saktësisht si atëherë? A nuk janë këto gjëra një shfaqje e përsosur e Fjalës së Perëndisë, që na është bërë e njohur?

Por Perëndia e ka parashikuar Nusen në Dhëndrin. Aleluja! Shihni, për ta shpëtuar gruan e Tij, ashtu si Adami, Ai duhej të shkonte me të. Adami e dinte çfarë po bënte. Eva nuk e dinte. Por Adami shkoi me gruan e tij. Dhe Jezusi mori vendin e gruas së Tij dhe u bë mëkat për të. Mbani mend, Ai u bë ti! Ai e duroi dënimin tënd, që ti të mund të qëndroje në vendin e Tij. Ai qëndroi në vendin tënd, që ti të mund të qëndroje në vendin e Tij. Çfarë dashurie! Çfarë bashkësie! Si mund ta mohojmë këtë? Si mund të bëjmë ndonjë gjë tjetër përveçse ta duam Atë, miku im?